

in.ihned.cz/zahranici

Mezi nejoblíbenější zastávky turistů v jiho-východní Asii patří malebné městečko Hoi An ve středním Vietnamu. Jeho historické centrum navozuje atmosféru dávných čínských nebo japonských měst. Přístav, který patřil od konce 16. století k nejrušnějším obchodním centrům této části světa, byl přidán na seznam UNESCO v roce 1999.

Obchodní přístav

Hoi An, dříve nazývaný Hai-fu nebo Faifo, byl v 1. tisíciletí n. l. součástí říše Čampa (bývalé centrum této říše My Son je vzdáleno jen několik desítek kilometrů). Již perští a arabští obchodníci ho považovali za strategicky položené místo na cestě mezi Indií a Čínou.

Významným přístavem se však Hoi An stal až v 17. století. Směřovaly sem lodi všech obchodních velmocí. Obchodníci ze Siamu, Malajsie, Číny, Japonska, Indie, Holandska, Portugalska, Španělska a Británie tu zakládali pobočky a přiváželi porcelán, keramiku, léky, želvovinu, rohy nosorožců i zbraně. To pak směňovali za cenné orientální komodity: zlato, hnízda mořských vlaštovek, koření, jantar, hedvábí a dřevěný nábytek. Cizí obchodníci museli v přístavu trávit několik měsíců v roce čekáním na příznivé větry.

Střetávání odlišných kultur na jediném a poměrně malém místě vtisklo přístavu jedinečný, nezapomenutelný a dodnes zřejmý charakter.

Historické centrum

Ve městě a okolí se dochovalo téměř 200 pamětihodností, mezi které patří 87 pagod, chrámů a shromažďovacích hal a 82 starých domů. Od konce 16. století až do roku 1638 zde sídlila početná japonská enkláva, kterou připomíná zejména krytý dřevěný most, který spojoval japonskou čtvrť s čínskou částí. Tvůrčí ho jednak chrám a jednak vlastní most, na jehož krajích jsou sochy opice a psa, neboť právě v „jejich“ letech podle čínských

Hoi An

FOTO: ARCHIV

INFORMACE

Hoi An leží přibližně na půl cesty mezi Hanojí a Saigonem, nedaleko města Danang (letiště, železnice). Na několika místech v centru městečka můžete zakoupit vstupenky (necelé 4 USD), které opravňují k návštěvě pěti míst ze 14 muzeí, hal, chrámů a domů. Dalším lákadlem je čilý trh a desítky malých krejčovských

salónů, kde vám přes noc ušijí jakýkoli kus oblečení, který si jen budete přát. Den pak můžete zakončit v jedné z mnoha restaurací na břehu řeky a pod červenými lampióny ochutnat místní speciality, ve kterých se odrážejí různé vlivy okolních i vzdálenějších kuchyní.

www.hoianworldheritage.org

ho kalendáře byl postaven. V chrámu se uctívalo božstvo, které mělo schopnost ovládat obrovského tvora zvaného Cu, jehož hlava prý leží v Indii, záda v Hoi An a ocasem dosahuje do Japonska – pokud se zlobí, mrská ocasem a způsobuje tak v zemi vycházejícího slunce ničivá zemětřesení.

Čínský charakter

Usadili se tu i křesťanští misionáři, kteří museli spolu se svými následovníky uprchnout z Japonska na začátku 17. století. Centrum města má ovšem převážně čínský charakter – v téměř nezměněném stavu se dochovaly uličky lemované nízkými dřevěnými patrovými domy, zdobenými lakovanými deskami s čínskou malbou a znaky. Domy mají vepředu obchod a vzadu obytnou část, často se zahrádkou v pravouhlém atriu obklopeném aspoň ze dvou stran patrovým ochozem. Původně byly domy z bambusu, později ze dřeva a kamene, pak přišly i cihly.

Číňané, kteří dodnes ve městě žijí, vybudovali množství chrámů a shromažďovacích hal, označovaných jako pagody. V nich se setkávali a uctívali předky i různá božstva. Pagody, které v porovnání s hnědočernými domy září jasnými barvami, jsou soustředěny v okolí tří hlavních ulic – původně však městem procházela pouze jedna hlavní ulice spojující japonskou a čínskou čtvrť. Bohatí vietnamští obchodníci si zase stavěli výstavní domy jednotlivých rodinných klanů, které sloužily zejména k uctívání předků.

Po vrcholné fázi v půlce 18. století význam města v dalším věku zeslábl – řeka, po níž zboží putovalo dále do vnitrozemí, začala být příliš mělká. Přístav upadl v zapomnění. Dřevěná architektura, která slučuje čínské, japonské a vietnamské rysy, nebyla během americko-vietnamské války výrazněji poškozena, takže mohla od 80. let začít obnova obchodních čtvrtí a dalších památek financovaná UNESCO. ●

KAROLINA DOSTÁLOVÁ